

Г. С. Раковски: „Любовта към Отечеството превъзходи сичките световни добрини!“

ГЛОБАЛНАТА ЗАПЛАХА ЗА ОТЕЧЕСТВОТО

В самото начало на тази година правителствените служби на „глобката“ и казионните медии ни ошастливиха с известието, че на България предстои важно събитие: на 29 март ще се навършат 20 години от приемането на страната ни в „най-свободолюбивия“, най-загрижения за съдбата на света, човечеството и Отечеството ни военнополитически съюз - НАТО.

И без това не бяхме забравили тази светла дата. Водили сме си санчим точни записки за това велико начинание. Тогава, след серия от бюрократични и пропагандни процедури - на 29 март 2004 г., царят-премиер Симеон Сакскобургготски депозира в Държавния департамент на САЩ формалното решение на българския парламент за включване на страната ни във военния съюз. Това се случи след канонадна пропаганда за „най-надеждния гарант на мира в историята на човечеството“.

По ирония на съдбата навремето и дядото на царя-премиер Фердинанд I също така безразсъдно прикачи България към печално известния Троен съюз, представян тогава със същия съкрушителен аргументи за „правилната страна на историята“. После втората национална катастрофа на България стана незаобиколима реалност и водораздел в живота на цели поколения българи, но днес причината за това е една удобно забравена подробност!

Бюрократичните служби на напълно провалилата се власт на България и т. нар. „правилни“ медии, сиреч под контрол, неуморно ни заливат с дитирамби и фанфарни трели за предстоящата юбилейна годишнина. Стилът и методите на някогашните тоталитарни мероприятия, чествания и пропагандни шумотевици ряпа да ядат. Водещи са днес западните хибридни манипулации и щедро заплатените медийни заблуди на т. нар. „мека сила“.

Така от министерството на бившата външна на България министърка Мария Габриел разпалено внушават, че това членство било „основен гарант за териториалната цялост, политическата независимост и сигурността на страната ни“. А България е представена от тях като „надежден съюзник“, изпълняващ всичките си „ангажменти“ по отношение на „отбранителния и възпиращ потенциал на Алианса“.

На стр. 2

НЕ ВИКАЙ ЛУДОТО,
ТО САМО ЩЕ СЕ ОБАДИ!

На стр. 6

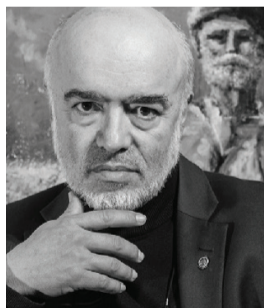
Нашата Православна Вярa ни призовава да обичаме дори враговете си, защото е човеколюбива. Призвани сме да дадем Прощка в деня, в който Светата БПЦ ни въвежда в дните на Покаянието...

На Враговете си Простих...! Ценя ги...

Често ги предпочитам пред Ближните, които Лицемерят, Крадат и Предават. На които смирено прощаваш, защото си Божий човек – Чадо Божие... И защото те е Страх да останеш без тях. Но когато останеш Достоен (Предаден, обезВерен, осквернен и обезЛичен)...когато останеш без Устои и Минало, без Род, Отечество, Държава – когато останеш без Бъдеще) без „глобка“, без „Президент“?!
Тогава оставаши без Прощка!

(НА) ПРОЩАВАНЕ С БЪЛГАРИЯ

Прощавай, Родино... за гнусната съдба, която ти наложихме!

Лазар МУРДЖЕВ

Не даваши Прощка на Себе си!

И е сложно да приемеш със смирено съзнание своето нищожество и лицемерието на всичко наоколо. Някакъв древен езически дълг въздига Нестинарския ти порив и с взривено съзнание под Кукерската маска Въставаш в единствения възможен Път за Оцеляване – Голготата на Саможертвата...

Днес, за съвременния българин „Априлско въстание“ е невъзможно! Завиждам на добродушния наивитет на хората, яхнали фалшивото си благополучие из молове и екзотични пътувания за почивка, сякаш умиращите от глад, болести и бомби палестински деца не съществуват, не са от този свят, сякаш два славянски православни братски народа не воюват на нашата граница и това не ни касае... както и мизерията на гетото с бежанци в центъра на София и ежедневният трафик на всичко скверно през територията на колонизираното ни Отечество (оръжия, наркотици, хора...) Ааа, и рандеуто на американския посланик при Президента, за да утвърди „новото лице на мафията“ – хаджиди-

мовската „Прима“Марето, при това Габриел...

Как да предотвратим превръщането (за кой ли път) на България в драматична територия, а българите - в народ с трагична национална съдба, предизвикана от безгръбначието на политическите елити пред чужди интереси?! Днес поредното „национално представителство“, сглобено в безупречна Атлантическа „логичност“ (посолството), натрапва на нацията Разделението и Войната... Дори превръщането на България във фронтова държава (територия) срещу православна Русия сякаш не стряска никого от родната ни ре-

алност. Чуждите „национални медии“ ни заливат с ценности – от „Ергенът“, през Г. Господинов и Хр. Грозев до Навални, „8 те Джуджета“, „Нотариуса“, „Алексей“, „Магнитски“ и сие... въпреки разрушаваните паметници и познатите от десетилетия престъпници във властта – превъплътени в „бели/дебели/лебеди“... Алабализмите на напазаруваните политолози и социолози налагат „коректните“ версии в заложените ни целево през прехода нечий (не национални) приоритети. Но всичко наложено не само не е демократично – то просто не е вярно!

На стр. 2

ИМАЛО ЛИ Е И ТРЯБВАЛО ЛИ Е ДА ИМА ДИСИДЕНТИ ПРИ СОЦИАЛИЗМА В БЪЛГАРИЯ

Панко АНЧЕВ

Липсата на дисиденти или прекалено малкият брой на т. нар. „борци срещу социализма“ е прекалено тежък комплекс за българските демократи и либерали. Тридесет години след като им бе подарено управлението на държавата, за да реставрират в най-кратки срокове капитализма, капиталистите и буржоазията, те още не могат да се освободят от този комплекс. В другите социалистически държави, да не говорим за Съветския съюз, дисиденти много, много осъдени, лежали по затвори, бягали в чужбина, създавали неприятности на властите. А у нас – нищо. Ще изредят няколко имена на осъдени или успели да емигрират – и толкова.

Съучастници на властта, доносници и агенти на ДС, деца и внуци на комунисти и активни антифашисти по време на съпротивата до 1944 г., партийни и комсомолски функционери – чет нямат. В света, който ги създава и който са натоварени да уреждат и управляват, те са парвенюта, без биографии, които да гарантират тяхната лоялност и готовност да работят. Не че това има кой знае какво значение, но тези хора са несигурни, нестабилни, чужди и лесно биват махани и сменяни. Те не могат да се окопаят, да пуснат корени и градят сигурно бъдеще. Затова и бързат да вземат каквото им е необходимо, докато са в някаква власт. Но колко ще вземеш за кратко време. Взима се, когато дълго управляваш. Колкото и да си оправен, изобретателен, демагог и хитрец, все някой ще те надхитри и ще трябва да се изнасяш от кабинета. Понеже всички са парвенюта, всички са нервни, нетърпеливи, подозрителни, уязвими. Поне заслуги някакви да имат, та да се похвалят с тях и да не ги пипат при поредните кадрили във властта.

Затова им се иска да са „гобър“ произход на борци срещу

комунизма или наследници на такива борци.

Въпросът обаче не е само за политическата, идеологическата и нравствената характеристика на „новите хора“, а изобщо в характера и нравствеността на самата либерална власт. След краха на демокрацията тя няма как да се характеризира, да се определи и мотивира като силна, стабилна и необходима. Защото не е наследила традиции. Наследниците на някогашните буржоа и капиталисти от преди Втората световна война нямат нищо общо с изисквания на днешния капитализъм. На всичко отгоре са възпитани в „комунистически дух“.

Много страдат неолиберал-

лизма, когато ги е нямало. Или ги е имало „под прикритието на разпространители на вице-ве“ или като спонтанни недоволни по една или друга причина хора, които не са се съдържали и са изrekli някоя по-силна или по-слаба дума срещу властта и за това са получили някакво наказание или просто са били предупреждавани. Към тези категории да добавим и „слушателите на западни радиостанции“.

Обективният поглед към миналото и особено към неговата оценка не бива да прикрива нито слабостите, нито недоволствата, още по-малко положителните му страни, усилията да се преодоляват грешките и слабостите, възстановяването на

В близките дни до 10 ноември те станаха активни и непримирими, може би защото нямаша биографии на истински дисиденти и критици на режима.

„интелектуалци“. Липсата на дисидентско минало на сегашната социалнополитическа система я прави лековата, непривлекателна за изследване, лишена от аргументи за което и да било нейно действие – особено репресивно. Ругаят социализма, ама нямат борци срещу него. Сега е лесно да го ругаяш. Тогава обаче дори не им е идвало на ум да произнесат нещо лошо.

Липсата на дисиденти по времето на социализма е причина за неутешим и нелечим комплекс у хората, които се определят като „десни“ и с „дясно мислене“, които са наследници на бивши буржоа и участници във властта до 1944 г., емигранти по различни причини, които след 1989 г. пък се обявиха за политически. Но възниква е един обективен въпрос: **защо е трябвало да има дисиденти и как да се появяват борци срещу соци-**

нарушена справедливост... **Човешкото общество не може да е съвършено, но тежестта на слабостите и недостатъците му зависят дали са изцяло подвластни на сатаната и сатанизма или на човешките усилия, които никога не са и не могат да бъдат толкова силни и нравствени, че постигнатото да е изцяло нравствено.** Обществото, когато е достигнало до определена зрялост и съзнание за същността на развитието, **разбира кога трудностите в живота са резултат от порочна система, основана на невярна и безплодна идеология, и кога на грешки и трудности, породени от обективна невъзможност за нещо по-различно, или на неочаквани и непредвидени препятствия и обстоятелства.** Когато то вижда тези причини и особено опитите те да бъдат преодолявани, за да се намери някак-

во решение, то става по-търпеливо и не бърза да се настройва срещу властта. Това не означава, че я оправдава, но просто намира, че е необходимо време, за да се отстранят слабостите. Обществото е надарено с повече разум отколкото тези, които се определят като негови радикални реформатори и спасители (но със задна дата).

Винаги трябва да им коректив на властта. И този коректив е най-добре да бъде интелигенцията. Донякъде тази функция българската интелигенция от времето на социализма бе изпълнявана успешно. Не винаги и не в пълна мяра, разбира се. Тя не винаги намираше сили да каже истината открито. **Аз не намирам за вярно твърдението, че българската власт запущвала с облаги интелигенцията и така е премахвала своите критици.** Вярно е, че властта се грижеше за инте-

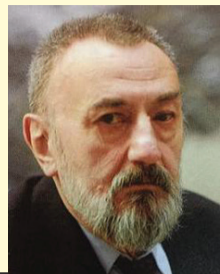
лигенцията. Причината може и да е, че тя знаеше кой ще я критикува най-яростно, ако не управлява добре. Но защо не! Когато интелигенцията е задоволена материално, цялото общество също е доволно. И това е самата истина. В такава ситуация не би трябвало да се обвинява интелигенцията в колаборационизъм, отказ от достойно социално служение, угодничество пред властта и други подобни.

Проблемът при социализма и съпротивата срещу властта вътре в обществото е далеч по-сложен и се нуждае от редица уточнения. Защото социализмът и неговото общество са различни от капитализма и буржоазното общество. То е изградено и устроено по различни правила и върху друга идеология. **А това означава и върху различна нравственост.** То предварително е заявило, че се ръководи от силата, която държи властта и управлява държавата; че политическо и социално-класово разделение в него не може да има освен на класи, които не са в политическо антагонистично противостояние. **Буржоазията е ликвидирана отдавна като класа, няма частна собственост върху средствата за производство, за да бъде възможно да се появят капиталисти.**

Вярно е, че и сред интелигенцията, а и в цялото общество нараства симпатията към Запада и начина на живот там. В България равнището на живота спада, тъй като икономиката преживява тежка криза и това е силен подтик да се търсят причини за големите разлики в равнището и начина на живот у нас и на Запад.

На стр. 10-11

РОДИНА

Петър ВЕЛЧЕВ

*В сърцето си аз нямам друго име,
а няма и с какво да те сменя,
и с твоите горести неутешими
вървя всред съсипните на деня.*

*За теб разпитвах паметните плочи
и селски църквици с ръждясал кръст,
но никой, даже Бог, не ми посочи
какво си ти. Пръст? Шир околоръст?*

*Голготата на Левски с чийто образ
всеки от нас безмерно е богат?
Или в буквара кирилското слово?*

*Стихът на Ботев ли, отекващ с гордост
във звездна нощ над моя роден град?
Или нещо тепърва, нещо ново,
за да те има в бъдещия свят...*